

MIKKEL WENDELBOE

DU ER HELTEN

DØENDE VERDENER

KRABAT

DØENDE VERDENER
ET SKÆBNEKLØVER-EVENTYR

1.

Et skrig flænger mørket. Du vågner ved, at noget skubber dig til højre. Alting vibrerer, og en advarselstone skærer sig ind i dine trommehinder. Du vælter ned fra den briks, du ligger på. Slår skulderen og det ene knæ og kæmper for at finde ud af, hvor du er. Du famler efter din Terning, men i det samme kastes du mod venstre og slår ansigtet mod de hvide tremmer, der omkredser dig. De er som groet sammen med loftet, og en lysende, blå slids i hele deres længderetning afslører, at de er koblet til en form for netværk. Tremmerne holder øje med dig. Du bløder fra en flænge i panden, og med håndryggen forsøger du at stoppe blodet, der alligevel åler sig ned i dit øjenbryn. Du er i en celle.

”Er du vågen, lyraner?” En brutal stemme får dig til at dreje hovedet. I cellen ved siden af står en gigantisk mand og betragter dig. Han er iklædt en hullet trøje, mørke bukser og en klud om hovedet. Han står med spredte ben for ikke at blive slynget omkuld. Han har lange ar på de nøgne arme og trækker vejret hurtigt.

”Hvem ... Hvor er jeg? Hvem skreg?” stønner du. Igen gennemrystes cellen, så du ruller over gulvet.

”Det gjorde jeg,” gisper en ny stemme. Til venstre for dig sidder

en anden person i en celle. Det er en kvinde. Iklædt en uniform, der afslører, at hun hører til Føderationens sikkerhedsstyrke. Pionertropperne. Hendes rødbrune hår er samlet i en knold i nakken, og de høje kindben er plettede af angst. Hun har armene om knæene og trykker sig mod væggen.

”Jeg ...” prøver du.

”Hold kæft nu, grønskolling, der er ikke tid til at snakke. Kan du stå?” afbryder den store mand.

Du prøver, om du kan rejse dig. I det fjerne lyder et brag, der sætter gang i en skærende hyletone. Blinkende røde lamper går af overalt omkring jer og bader cellerne i pulserende lys.

”Hvad sker der?” spørger du. Endnu en rullende eksplosion får alting til at ryste.

”Vi er ved at krepere!” svarer manden med et grin, der afslører, at han mangler mange af sine tænder. Hans ansigt er vejrbidt og barskt, og hele den højre del af det er kluntet rekonstrueret af en form for metallegering. Kobber måske. Det har ikke gjort ham kønnere.

”Krepere?” gentager du og drejer dig igen.

”Skibet eksploderer!” råber kvinden og klamrer sig til tremmerne i sin celle. Hun tager sig stønnende til hovedet.

Først nu går det op for dig, at hun har ret. I befinder jer på et skib. Et af Føderationens transportskibe, hvis du gætter rigtigt.

”De må da komme og lukke os ud?” siger du.

”De tænker kun på at redde sig selv. Vi kan sejle ud i stjernevrirmlen som et par prægtige lig, stod det til dem.” Den store mand gemmer et par eder i sin enorme næve.

”Vi er fanger, ved du nok,” mumler kvinden sammenbidt.

”Jeg ...” Du blinker med øjnene. ”Fanger ...” Det hele kommer pludselig tilbage til dig.

”Netop, lyraner. Fanget som et par fuldfede lus i brysthåret!” siger den store mand. ”Tom Hadad er navnet. Husk det.” Han trækker igen munden op i en grimasse, der måske skal forestille et grin.

”Rosa,” siger kvinden. ”Rosa di Estevilla.”

Atter gennemrystes skibet. Gulvene slår revner, og fra taget over jeres hoveder drysser glasfiberen ned.

”Midtskibs tryktanke!” konstaterer Tom.

”Hvis tryktankene er sprunget, er det kun et spørgsmål om tid, inden hele skibet eksploderer,” siger du åndeløst.

”Så grønskollingen kender sine skibe. Man er måske matros?” spørger Tom.

Du svarer ikke.

”Hvordan kan I snakke så roligt? Vi skal dø her!” råber Rosa. ”Måske er det for det bedste ...” fortsætter hun til sig selv. Så tager hun sig jamrende til hovedet igen.

”Skal vi dø nu og her, så tager vi det med! Min gamle far, den

stud, sagde altid, at døden var en guttermand! Man kan altid regne med, at den kommer efter en til sidst. Om han huskede det, da han mødte den i form af den plasmagranat, jeg smed, der bragede hans køje ud gennem siden på fregatten, skal jeg ikke kunne sige!” Tom slår en brovtende latter op.

I det samme ryster skibet igen. Så lyder et brag. Endnu et, og så bliver hele den ene væg slået ind. Du bliver kastet i gulvet, så du et øjeblik mister bevidstheden. Rosa skriger, højt og bange. Da du kigger op, er der flammer overalt. Du bløder fra en ny flænge. Noget har slået hul i skroget lige til venstre for celleblokken.

”Asteroiderest!” brøler Tom og hoster. ”Skibets gashinde er det eneste, der holder sammen på os nu!”

Du hører ham dårligt nok. Dine øjne hviler på de to tremmer i din celle, som asteroidestumpen har brækket af. Der er lige netop plads nok til, at du kan åle dig ud. Med famlende fingre tager du din Terning op af lommen. Du suger maven ind, slanger dig igennem hullet, og så er du fri.

”Hej, hvad med os andre?” hører du Tom råbe. Du gisper efter vejret. Skroget er på vej til at kollapse. Selvom skibets yderste gashinde fortsat sørger for, at der er atmosfære, forsvinder ilten hurtigt. Intet skib kan holde til det åbne rum med så store huller i konstruktionen. Til højre for dig fører en trappe opad.

Hvad vil du gøre?

Hvis du mener, du har tid til at se dig yderligere om i
fangerummet, **gå til 42**

Hvis du skynder dig op ad trappen, **gå til 21**

2.

I fortsætter lidt i tavshed.

Hele Rosas væsen gør dig utilpas, men tanken om at skulle gå igennem det fremmede og sære terræn alene, får det til at løbe koldt ned ad ryggen på dig. Du betragter hendes spinkle skuldre og vævre skikkelse. At hun skulle være en koldblodig morder ... Hun virker snarere en smule fortabt.

”Hvilke væsner tror du kan have anlagt bassinerne?” spørger du endelig.

”Det kan være svært at sige. Det har taget tid. Så enten har de været mange, eller også har de været væsner med lang levetid.

Måske en blanding? Skal man bo her, så ville det give mening, at man kunne udnytte mineralerne i jorden. Eller måske direkte indånde svovl? Hvorfor ellers slå sig ned her?" Hun puster hårdt ud gennem næsen.

"Måske fordi ingen andre vil? Så var man fri for de værste fjender?" foreslår du. Hun kigger på dig, og endnu et svagt smil spiller om hendes mund.

"Du kunne være blevet en god pioner," siger hun lavmælt.

"I et andet liv, måske," nikker du træt.

Landskabet flader mere og mere ud, efterhånden som I kommer længere op, og til sidst åbner det sig op. Svovldisen letter og afslører et bjergtagende syn på toppen, der får dig til at tabe pusten. Selv Rosa må lægge en hånd for munden.

Et massivt vulkankrater breder sig foran jer. På dets bund bobler lavaen i skarpe, orange farver og sender gløder og brændende dråber i vejret, hver gang en boble brister. Heden får sveden til at hagle af jer, og i midten af krateret rejser sig et imponerende bygningsværk.

"Et slot af ... mineraler?" gisper du.

"Stinkende og vidunderligt!" sukker Rosa.

Bygningen er gjort komplet i de strålende farver, bassinerne også består af, og strækker sig mod himlen i sekskantede spir og tårne. At kalde det et egentligt slot er måske en overdrivelse. Det er groft og asymmetrisk, men farvespillet får det til at ligne noget fra

et eventyr. Slottet er bygget på en fod af skarpe klipper, der hæver sig som en naturlig piedestal fra lavaen i krateret, og den eneste vej ind lader til at være en lang mineralbro.

”Det her kunne tage pusten fra Anker Sunesen ...” hvisker Rosa.

”Hvad?” Du drejer hovedet med et sæt. ”Sagde du Anker Sunesen?”

Hun smiler forlegent. ”Det er bare denne her dumme opdagelses-blogger, jeg følger ...”

”Har Anker følgere i pionertropperne?” måber du.

”Kender du ham? Ja. Det er nærmest en del af optagelsesprøven, at man skal følge ham på P-ScroLL,” svarer hun.

”Jeg elsker hans videoer,” mumler du stille.

”Pinligt,” siger hun med eftertryk. Så stirrer I på hinanden et øjeblik, før I begge to begynder at grine. Hvorfor det er så komisk, at I begge to følger en tilfældig blogger, der er mere kendt for sit praleri end for egentlig at vise galaksen, som den er, er svært at svare på, men I kan næsten ikke stoppe igen. Det er så absurd det hele.

Til sidst dør latteren ud, og I vender tilbage til det, der befinder sig foran jer. Rosa tager et par skridt tættere på mineralbroen og sætter sig på hug.

”Den er godt nok tynd,” siger hun. Du sætter dig ved siden af hende. Hun har ret. Selve konstruktionen er ikke mere end godt en centimeter tyk.

”Tør vi?” Hun skæver til dig.

”Ellers skal vi hele vejen rundt,” sukker du. Krateret måler mindst en kilometer i diameter. Det kommer til at tage tid at gå rundt.

”Vi er nødt til at tage den korte vej. Vi har ikke tid til andet,” siger Rosa.

Hvad vil du gøre?

Hvis du vil give Rosa ret og sige, I skal gå over broen, **gå til 86**

Hvis du hellere vil foreslå at gå rundt om, **gå til 129**

3.

Du fortsætter fremad gennem junglen, der nu ligner et snelandskab. Jorden knaser under dine fødder, og bladene knitrer, når du skubber dem til side. Stilheden har sænket sig, som den kun gør, når frosten for alvor har fået tag i omgivelserne. Du ryster. Kæmper for at bevare førligheden. Din i forvejen mørbankede krop kæmper det bedste, den har lært for at holde dig varm. Du forsøger samtidig at holde din hjerne i gang, primært med spørgsmålet om, hvordan klimaet kan skifte så pludseligt. Det giver ingen mening.

Du slår endnu et enormt blad til side, så du pludselig er fri af træerne og har frit udsyn over terrænet. Svaret på spørgsmålet tårner sig flere kilometer op i skyerne foran dig. Så mægtigt, at du taber pusten.

Et enormt stykke af en af de kolliderede planeter sidder kilet ned i overfladen som et gigantisk spyd. Sammenstødet har flækket jordskorpen, så langt du kan se i begge retninger, og flere brudlinjer bugter sig ud fra nedslaget. Du tør pludselig ikke flytte fødderne. Hastigt afsøger dine øjne området, hvor du står. At nedslagsstedet er ustabil, kan du hurtigt regne ud. Hvis jordskorpen giver efter, kolliderer hele området under dig.

En iskold vind tvinger din opmærksomhed tilbage på planetfragmentet. Det er dækket af frost og sne. Du kan høre det hele knage med en dyb rumlen i undergrunden. Med et brag og et hvin knækker et klippestykke af og tordner til jorden kun omkring 50 meter fra dig. Du er næsten ved at falde om. Det må have vejret flere tons.

”Det kollapser ...” konstaterer du langsomt og lader blikket løbe op ad fragmentet. En så massiv frossen struktur er uden tvivl for porøs til at blive stående oprejst. Skrækken er overvældende. Selve synet brænder sig ind på din nethinde. Hvis den enorme kile falder sammen her, så bliver du knust under millioner af tons frosne klippeblokke.

Det kan ske hvert øjeblik!

Måske endda før ... En kegleformet struktur, der buler ud cirka midt i planetfragmentets længderetning, fortæller sit tydelige sprog. *Det er en kryovulkan!* Du har læst om dem på din Terning. Vulkaner, der spyer is og kulde ud. Somme tider flere kilometer ud i atmosfæren. Gåsehuden æder sig helt ned under dine fødder. Det er uden tvivl vulkanen, der har frosset planetfragmentet ned i første omgang, og siden landskabet med, da det er braget ned i jorden her.

Det bliver kun værre. En kryovulkan af den størrelse kan fryse hele kontinenter ned til det absolutte nulpunkt, hvis den er aktiv.

Du skal væk! Hurtigt! Men hvordan kommer du bedst forbi den og planetfragmentet? Foran dig kan du se en sti, der leder tæt forbi nedslagsstedet. Den er kort og ser ud til at gå i en lige linje ind i den frosne jungle langt ovre på den anden side. Det eneste alternativ er en diffus sti igennem bevoksningen til venstre for dig, der snor sig ind og ud, til højre og venstre, indtil du ikke kan se den mere nogle hundrede meter væk. Den ser ud til at være besværlig, men den fører i en bue uden om fragmentet.

Hvis du vil gå den direkte vej, **gå til 100**

Hvis du vil tage den mere snoede vej, **gå til 88**

4.

”Må jeg nådigst gå uden om Dem?” messer du med den mest ærbødige stemme, du besidder. Der går et par lange sekunder igen, så drister du dig til at kigge op på elementaren. Næsten umærkeligt nikker den.

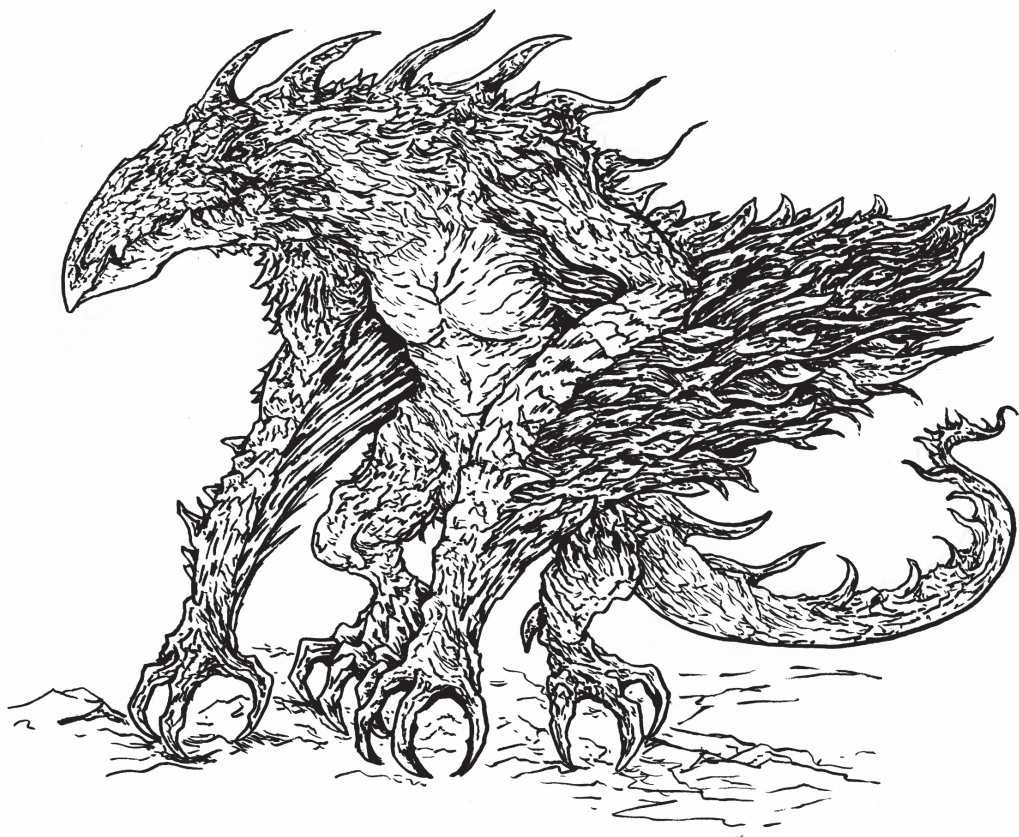
Pyh! Du lagde vægt på at være underdanig og at gøre det klart, at det er dig, der skal gøre noget for at undgå en konfrontation.

Med bøjet hoved og små skridt trisser du forsigtigt rundt om den kæmpemæssige krop. Lyset glinser i de blanke kløer. Meter efter meter passerer du elementaren, indtil du endelig er fordi den. Du fornemmer dens øjne på dig længe, inden den til sidst opsluges af snetykningen.

Du klarede det! Du mødte en elementar og overlevede!

Gå til 79

Mikkel Wendelboe (f. 1988) er uddannet fra Roskilde Universitet i kommunikation og geografi. Han udgav sin første bog i 2014 og har siden udgivet et væld af forskellige bøger. De spænder over fantasy og scifi, til satire og fagbøger. Mikkel er desuden TV-vært og sportskommentator. Han huserer også på sociale medier under navnet Skriverkarl.

Skæbnekløveruniverset

Stjernedrømme er første bind i sagaen om Skæbnekløver. Et hæsblesende rumeventyr med pirater, rumkampe og mystiske verdener, du ikke finder andre steder i universet!

Emilia bor på planeten Lyra. Det forventes, at hun følger i sin fars fodspor og bliver ansat i Føderationens administration, når hun er færdig med skolen. Men Emilia har hovedet fuldt af drømme om stjerner og fjerne planeter. En dag dukker den mystiske Stacy op, der vender op og ned på Emilias verden.

Kra'koums Hjerter er andet bind i trilogien om Skæbnekløver.

Emilia Valentine er endt på det sagnomspundne skib, Skæbnekløver. Skibet er dog ikke det heltesungne fartøj, hun kender fra eventyrerne, men derimod et piratskib på en farlig skattejagt. De leder efter ædelstenen Kra'koums Hjerter. Kaptajn Stacy Bloodrain viser sin mørke side, og Emilia ved ikke længere, om hun kan stole på hende. Men hvem kan ellers hjælpe hende, når mægtige fjender kappes om den værdifulde skat?

Galakseæderen er sidste bind i trilogien om Skæbneklover.

Jagtens på Kra'koums Hjerter intensiveres, mens nye fjender rører på sig i mørket. Inden længe synes alle de mægtigste kræfter i galaksen at nærme sig den sagnomspundne ædelsten. Alt det Emilia troede hun vidste, synes at være forkert, og hun ved ikke, hvem hun kan stole på. Er Stacy virkelig et monster?

Krydset på skattekortet er indenfor rækkevidde, men Emilia frygter de svar, der gemmer sig på den anden side. En af Centromedagalaksens største og ældste hemmeligheder er på vej ud i lyset ...

